

замовлень: прикладом використання екологічної складової є вимога доставки товару залізницею, а не вантажівками. Директиви 2004 р. та Довідник з екологічних держзакупівель 2005 р. охоплюють питання, пов'язані із «зеленими» державними закупівлями. Згідно з визначенням Комісії термін «зелені державні закупівлі» означає, що орган-замовник при закупівлі товарів, робіт чи послуг враховує екологічні чинники.

Екологічні питання враховуються також при виробництві. Зокрема Суд ЄС у справі C-513/99 *Concordia Bus* встановив, що критерії, які стосуються охорони навколишнього середовища, можуть бути враховані для визначення найбільш економічно вигідного постачальника, якщо вони: пов'язані з предметом контракту; не надають необмеженої свободи вибору; чітко зазначені в контракті або повідомленні про контракт; виконують фундаментальні пр. права ЄС, у тому числі пр. недискримінації. [4, с. 356].

Література

1. Гердеген М. Європейське право / М. Гердеген; пер. з нім. – К.: «К.І.С.», 2008. – 528 с.
2. Договір про Європейський Союз [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>
3. Договір про функціонування Європейського Союзу [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>
4. Право Європейського Союзу: підруч. /за ред. В.І. Муравйова. – К.: Юрінком Інтер, 2015. – 704 с.

УДК 342.71

Полінська Д.О., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І.П., к.ю.н., доцент

ГРОМАДЯНСТВО УКРАЇНИ ЯК СКЛАДОВА ПРАВОВОГО СТАТУСУ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Права, свободи й обов'язки людини і громадянина є основоположною частиною Конституції України. У зв'язку з цим, вирішення проблем прав людини характеризується принципово новими підходами для України. За кожною особою визнається певний комплекс природних, невід'ємних прав та властивостей, які зумовлюються самим фактом існування людини і мають розглядатися як гарантії її гідності.

Правовий статус людини і громадянина є важливою частиною утвердження особи як індивідуальності з розширеними можливостями. Міжнародна спільнота вирішила максимально розкрито та доступно

охарактеризувати всі основи правового статусу людини і громадянина в Україні, де однією зі складових стало громадянство.

Питання громадянства в Україні регулюються Конституцією України, Законом України «Про громадянство України» від 18 січня 2001 р. № 2235-III (далі – Закон), міжнародними договорами України.

Порядок провадження за заявами і поданнями з питань громадянства України та виконання прийнятих рішень затверджений Указом Президента України від 27 березня 2001 року № 215 (в редакції Указу Президента України від 27 червня 2006 року № 588). Саме в цьому акті визначені порядок подання заяв та інших документів з питань громадянства, перелік документів, які подаються для набуття громадянства України, порядок провадження і прийняття рішень за заявами, поданнями з питань громадянства, порядок виконання прийнятих рішень.

Зразки документів, що подаються іноземцями та особами без громадянства, які проживають в Україні затверджені наказом МВС України 16.08.2012 № 715 «Про затвердження зразків документів, які подаються для встановлення належності до громадянства України, прийняття до громадянства України, оформлення набуття громадянства України, припинення громадянства України, скасування рішень про оформлення набуття громадянства України, та журналів обліку» [2].

Статтею 6 Закону встановлено вичерпний перелік підстав для набуття громадянства України. Це означає, що громадянство України не може набуватися на інших підставах, ніж ті, які передбачені статтею 6 Закону.

Необхідно зазначити, що особа може набути громадянство України в спрощеному порядку за народженням (ст. 7), за територіальним походженням (ст. 8), шляхом прийняття до громадянства України (ст. 9) тощо [3].

Разом із заявою про набуття громадянства України особа подає декларацію про відсутність іноземного громадянства або зобов'язання припинити іноземне громадянство.

Слід зазначити, що набуття громадянства України за територіальним походженням є правом особи. Якщо вона виконує умови, зазначені вище, відповідні державні органи зобов'язані оформити набуття нею громадянства України.

Стаття 9 Закону встановлює умови прийняття до громадянства України, а також підстави, за яких особа не може бути прийнята до громадянства України. Хоча законодавство України у сфері громадянства не застосовує термін «натуралізація», прийняття до громадянства України за своїм правовим змістом є натуралізацією.

Водночас, окрім набуття громадянства, у світі з'явилася тенденція набуття подвійного громадянства, а отже, зі змінами територіальної належності одній країні, Україна не стояла осторонь і впровадила

відповідальність за набуття подвійного громадянства в Україні.

Проблема подвійного громадянства (біпатризму) має комплексний характер і набуває все більшої актуальності в Україні через вплив як зовнішніх, так і внутрішніх чинників. Недавній конфлікт між Російською Федерацією та Грузією з обґрунтуванням агресивних дій, необхідністю захисту російських громадян на території Грузії актуалізував питання щодо розробки механізмів виявлення та запобігання випадків подвійного громадянства в Україні. З іншого боку, в українському політикумі немає єдності щодо вирішення проблеми подвійного громадянства й пропонуються діаметрально протилежні підходи до її врегулювання – від обґрунтування доцільності запровадження в Україні подвійного громадянства до категоричного заперечення можливості біпатризму.

Складовою частиною законодавства України про громадянство з 2006 р. стала Європейська конвенція про громадянство. У ній міститься спеціальна глава V, присвячена множинному громадянству, статтею 25 якої зазначається, що положення конвенції не обмежують право держави-учасниці встановлювати у своєму внутрішньодержавному праві принципи збереження або втрати громадянства при набутті громадянства іншої країни [1].

Згідно із Законом України «Про громадянство України» питання набуття та втрати громадянства України вирішуються Президентом України та Комісією з питань громадянства при Президентові України.

Література

1. Marshall T. H. Class, Citizenship and Social Development / T. H. Marshall // University of Chicago Press. – London, 1964. – P. 92.

2. Державна міграційна служба України / Офіційний сайт [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.dmsu.gov.ua (дата звернення: 22 грудня 2016 р.).

3. Про громадянство України: Закон України від 18.01.2001 р. № 2235-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 13. – Ст. 65.

4. Тодика Ю. М. Громадянство України: конституційно-правовий аспект: навч. посіб. / Ю. М. Тодика – Х.: Факт, 2002. – 278 с.